

tidelighed. . . . Det er saamænd ikke mere end faa Dage siden, at et saadant forløbent Individ præsenterede sig for mig her som en „Kollega“ og oven i Købet havde den Frækhed at anholde om Tilladelse til at benytte Kirken til sine Præstationer. Dertil er vi komne! Landstrygere paa Prækestolen, Forbrydere for Alteret! Skomagersvende og Læredrenge som Folkets aandelige Formyndere! Saaledes er Kirkens Glans blegnet! Dertil er dens Anseelse sunken! . . . Hvor skal dette ende? Jeg spørger Dem, Hr. Pastor Hansted, hvor skal dette ende?“

Provst Tønnesen havde talt sig op i en bestandig voldsommere Lidenskab. Hans Ansigt var blevet askegraat, hele hans Legeme sitrede. Ved de sidste Ord rejste han sig op i sin fulde Højde og rettede sin Kæmpekrop, som om han paa Stedet vilde udfordre til Kamp.

Fra sin Stol betragtede Kapellanen ham i stum Forbavselse, og inde i Dagligstuen vendte selv den unge Dame Hovedet om med opskræmt Opmærksomhed, mens Papegøjen begyndte at skrigе og baske med Vingerne.

Ganske ude af sig selv af Sindsoprør gav Provsten sig til at vandre frem og tilbage over Gulvet med Skridt, der gav Genlyd i Stuen.